

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July• 2017 21:37• - •Last Updated•

••Monday•, 10 •July• 2017 21:52•

- அமரர் கலை, இலக்கிய விமர்சகர் வங்கட் சாமிநாதனின் 'நினைவுகளின் சுவட்டில்..' முதல் பாகம் டிசம்பர் 2007 இதழிலிருந்து, ஜூலை 2010 வரை 'ஐந்தாவது பத்திரிகை' இணைய இதழில் (பழைய வடிவமைப்பில்) வளியானது. இது தவிர மலேம் பல அவரது கட்டுரைகள் அக்காலகட்டப்

ஐந்தாவது பத்திரிகை'

இதழ்களில் வளிவந்திருக்கின்றன. அவை அனைத்தும் மீண்டும்

'ஐந்தாவது பத்திரிகை'

'இதழின் புதிய வடிவமைப்பில் மீள்பிரசுரமாகும். - புதிவர்கள் -

ஐந்தாவது பத்திரிகை - (8)

அடுத்த நாள் காலையில் பரிட்சை. அப்போது இரவு மணி ஏழோ ஏதோ இருக்கும். படித்துக் கொண்டிருந்தவன் புத்தகத்தை மீட்டிவதை விட்டு சத்திரத்திற்கு உடனே ஓடிப்போய் தண்டபாணி தேசிகர் ராஜமாணிக்கம் பிள்ளையிடம் தனக்கு இருந்த பிரமேயைப் பற்றியும் அவரது வயலின் வாசிப்பில் தான் உருகியது பற்றியும் சொல்வதைக் கேட்க ராத்திரி புத்து புதினோரு மணி வரை அங்கயே உட்கார்ந்திருப்பது எனக்கு மிக அவசியமாகியிருந்திருக்கிறது. இது சரியில்லை என்று எனக்கு படவில்லை. "பட்டா, நாளாக்கு பரிட்சை" என்று திட்ட அப்பாவோ, மாமாவோ, யாரும் இல்லை அங்கு எனக்கு. நான் எது சரி, எனக்கு எது பிடித்தது என்று நினைத்தனோ அதைச் செய்ய எனக்கு சூதந்திரம் இருந்தது, அதை அனுபவிப்பதில் சந்தோஷம் இருந்தது. பரிட்சையில் தோற்றிருந்தால் என்ன ஆயிருக்கும், என்ன நினைத்திருப்பேன் என்று

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July• 2017 21:37• - •Last Updated• ••Monday•, 10 •July• 2017 21:52•

நினைவில் இருக்கிறது. மாமியும் அபிக் கபி தன் பிறந்த வீட்டுக்குப் போய் விடுவான். முன்னால் கோவகைக்கும் பின் வருடங்களில் மதுரைக்கும். எல்லா தமிழகக் குடும்பங்களிலும் காண்பது போல, மாமியும் பாட்டியும் அவ்வளவாக ஒருவரை ஒருவர் விரும்பியவரில்லை. ஏன் ஒத்துப் போவதில்லை என்பதற்கெல்லாம் பதில் காணமுடியாது. சண்டை வந்துவிடும். மாமா பொறுத்துப் பார்ப்பார். பின் அவரும் சத்தம் போட ஆரம்பித்து விடுவார். மாமி 'நான் போகிறேன் அம்மாவிடம்' என்று மதுரைக்குப் போய் விடுவான். ஆக மாமி அந்த குடும்பத்தில் வருடத்தில் பாதிநாள் தான் காட்சியளிக்கும் ஜீவன். எங்கள் எல்லோருக்கும் மாமியின் சமையல் ரொம்ப பிபிக் கும். பாட்டிக் கும் தான். மாமி இல்லாத சமயங்களில், தன் அண்டை அயல் சகாக்களிடம் "ஆனால் கஷ்டம் ரொம்ப நன்னா சமைப்போ. அதையும் சொல்லணுமேலயோ" என்பாள். "ஆனால்"க்கு முன்னால் என்ன பச்சு நடந்திருக்கும் என்பதையாரும் யி்கித்துக் கொள்ளலாம்.

ஆனால் (இது என்னுடைய 'ஆனால்') மாமி வீட்டில் நடத்திய பாட்டுக் ளாஸ் (தன் தங்கைக்கும் பெண்ணுக்கும்) மாலகைகள் நன்கு நினைவிலிருக்கின்றன. அது ஒண்ணும் பாட்டுக் ளாஸ் என்று சொல்லக் கூடாது. ஹார்மோனியத்தை வைத்துக் கொண்டு சொல்லிக் கொடுத்துள்ள என்னாலே சரளி வரிசை ஜண்டை வரிசை என்று தான் உடனே நம் மனதில் பிம்பங்கள் எழும். அப்படி இல்லை. மாமி பாடுவாள். அவர்கள் திருப்பிப் பாடவேண்டும். அவ்வளவே. அந்தப் பாட்டுக்களில் சிலவும் என் நினைவில் இருக்கின்றன. 'ஜக ஜன்னி, சூப்பாணி கல்யாணி' என்று ஒரு பாட்டு. இப்போதெல்லாம் இந்தப் பாட்டுக்களை நான் அதிகம் கேட்பதில்லை. மாமியைத் தவிர வேறு யாரும் பாடியும் கேட்டதில்லை. கொஞ்சம் அப்பீர்வம் தான். அந்த ராகமும், ரதி பதி பிரியா', அதிகம் பாட நான் கேட்டதில்லை. அது இன்ன ராகம் என்பதெல்லாம் அப்போது தெரியாது. அப்படியெல்லாம் எண்ணங்கள் ஓடவில்லை. பின்னர் தான் வகை நாட்களுக்குப் பிறகு தான், தற்செயலாகவே ராகங்களின் பெயர்களும் தெரியவந்தன. அதுபோலத் தான் இன்னொரு பாட்டும். 'அம்பா நீ இரங்காயனில் புகலதே' என்ற பாட்டு. பாபநாசம் சிவனது. அடானா ராகத்தில். இதுவும் யாரும் அதிகம் பாடக் கேட்டதில்லை. யார் பாடல், என்ன ராகம் என்றெல்லாம் மாமியும் சொல்லவில்லை. அதற்கு அவசியமும் இல்லாததான். பின்னர் தான் தெரிந்து கொண்டேன். மாமியின் குடும்பத்தையும் நான் 1946-ல் ஒரு வருஷம் மதுரையில் இருந்த போது நெருங்கி அறியும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அங்கும் மாமியைத் தவிர வேறு யாரும் சங்கீதம் தெரிந்தவர்களாக இல்லை. மாமிக் குமாத் திரம் பாட்டு பாடவேண்டும் என்று தோன்றியது எப்படி, எங்கு கற்றுக் கொண்டாள் என்பதெல்லாம் அப்போதும் தெரிந்ததில்லை. இப்போதும் அதைத் தெரிந்து கொள்ளும் சாத்தியம் இல்லை. அஸ்தமித்ததும் முகத்தை அலம்பிக் குங்குமம் இட்டுக் கொண்டு சுவாமிக் கு விளக்கேற்றி நமஸ்கரித்து மாமி ஒன்றிரண்டு பாட்டு பாடுவாள். இப்போது அதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தால் அழகாக, சந்தோஷமாக இருக்கிறது.

ஆனால் மாமிதான் அபிக் கபி மதுரை போய் விடுவாளே. நிலக்கோட்டை ஆறு மாதம். கோயம்புத்தூரோ, இல்லை பின்னர் மதுரையோ ஆறு மாதம். 1945-லேயே எனது நிலக் கோட்டை வாசம் முடிகிறது. இடையில் ஒரு வருஷம் மதுரையில் சதேபதி ஹைஸ்கூலில் படித்ததேன். பின்னர் மேலே பிபிக் க என் கிராமம் உடையாளாருக்கு வந்து விட்டனே. உடையாளூரில் இருந்து படித்துக் கொண்டிருந்த போது, மாமி உடம்பு சரியில்லாமல் இருக்கிறாள் என்று கடிதம் வந்தது. பின்னர் ஒரு சில மாதங்களில் மாமி இறந்தும் விட்டாள். மாமிக் கு அவ்வளவு மோசமாக என்ன நோய் தாக்கியது, உடனே உயிரைப் பறிக் க? அதிர்ச்சியாகத் தான் இருந்தது. யாரும் இப்படி ஒன்று சம்பவிக் கும் என்று

தோட்ட வலையில் பொழுதைப் போக்குவது எனக்குப் பிடித்திருந்தது. மண்ணைக் கொத்தி, உரம் இட்டு விதை விதைத் துவிட்ட பிறகு அது முளை விடுவதைப் பாரக் கவனம் ஆனந்தமாக இருக்கும். அதன் ஒவ்வொரு கட்ட வளர்ச்சியும் சந்தோஷமளிக்கும். ஒரு ஜீவன் வளர்வது, மண்ணைக் கிழித்துக் கொண்டு வளிவரும் முளையைப் பாரக் க எனக்கு அதிசயமாக இருக்கும். என்னைப் பார்த்துப் பூனைகளைப் பது போல உணர்வனே. உவசையாமிநாத ஐயர்தன்குரம் னாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையிடம் பாடம் கேட்ட ஆரம்ப நாட்களைப் பற்றி எழுதியிருப்பார். பிள்ளையவர்கள்

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July•, 2017 21:37• - •Last Updated•, ••Monday•, 10 •July•, 2017 21:52•

தினம் காலையும் மாலையும் தோட்டத் தசை சூற்றி வருவார். அப்போது சாமிநாதய்யரும் அவருடன் சூற்றி வருவாராம். ஏதும் புதிதாக முளை விட்டிருந்தாலோ, அல்லது மொட்டு விடத் தொடங்கியிருந்தாலோ, 'இதோ, இதோ' என்று பிள்ளையவர்களுக்கு முன்னே சென்று பிள்ளையவர்களுக்குச் சொல்லுவாராம். பிள்ளையவர்களுக்கும் சாமிநாதய்யர் காட்டும் இடத்திற்கு விரைந்து சென்று பார்த்து மகிழ்வாராம். 'இதே போல முன்னாலேயே வந்து பார்த்து வதைத் தனக்குச் சொல்லும்' என்று பிள்ளையவர்கள் சொன்னாராம். சாமிநாதய்யருக்கு சந்தோஷம் பிடிபடவில்லை. தனக்குச் சந்தோஷம் அளித்தது பிள்ளையவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சி தருகிறது என்று. ரொம்ப அற்ப விஷயங்களாக இவரை பலருக்குத் தோன்றக் கூடும். பிள்ளையவர்களை சாமிநாதய்யர் காக காப்பிக் கும் சமாச்சாரம் இது என்று தமிழ் நாட்டு இன்றைய தலைமுறைகள் எண்ணக் கூடும். சாதாரணமான, இயற்கையுமான இந்த அற்பம் என்று தோன்றும் விஷயங்களை, வியக்க வகைக்கும் நிகழ்ச்சிகளாக உணர்ந்து அனுபவிக்கக் கூடியவர்களுக்குத் தான் இந்த மகிழ்ச்சியின் அனுபவம் கிடைக்கும்.

ஆனால் இந்த மகிழ்ச்சிகள் எனக்கு நிலக்கோட்டையை விட்டு நீங்கிய பிறகு, எனக்குத் திருபக் கிடக்க வகை ஆண்டுகள் ஆயின. 1981-ல் கிடைத்த அரசாங்க வீட்டின் முன்னும் பின்னும் தோட்டம் வகை சிறிய பரமங்கள் வளர்க்க வசதி கிடைத்தது. அது, நான் அரசுப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றதும் 1992-ல் அறுபட்டு பின்னர் நான் சென்னையை வந்த பிறகு 2000-லிருந்து இப்போது தான் மலர்கள் பித்தும் குலுங்கும் செடிகளையும் மரங்களையும் வீட்டின் sit out-ல் உட்கார்ந்தால் மனதுக்குச் சந்தோஷம் தரும் காலகாலம் மாலகாலம் கிடைத்துள்ளன.

ஐந்தெழுந்தமிழ் மொழிப்பெரிய - (9)

நான் அதிக நேரம் கொல்லப்படுதலில் தான் செலவழித்தேன் என்று சொல்ல வணடும். எனக்கு அது பிடித்திருந்தது. கொல்லையில் ஒரு பாரிங் பம்பு இருந்தது. அதிலிருந்து தான் தோட்டத்துக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்ச வணடும். அந்த வலையும் தோட்ட வலையில் அடங்கிவிட்டதால், பெரும்பாலும் தண்ணீர் பாய்ச்சுவது என வலையாகவே இருந்தது. நான் அதை ஒரு வலையாகவே எண்ணவில்லை. அதுவும் விளையாட்டாகப் போயிற்று.

•Written by - வனெங் கட் சாமிநாதன -•

•••Monday••, 10 ••July•• 2017 21:37•• - ••Last Updated•• •••Monday••, 10 ••July•• 2017 21:52••

அங்கு மஹி ன்று கெய யா மரங் கள் இரூந் ததனெ று சசொ ன்னனே . ஓர் வரூட ம் அது அமரோகமாகக் காய த் தது. பழங் கள் சாப் பிட டு மாளாது. பக் கத் து வீ டுகளுக் கும் கொடூத் தனோம் . நானும் என பாட டுகு தின று கெண் டிரூந் தனே . கெய யாப் பழம் பறித் து தின பது என பது ஏதனோ மாலையில் சயெ யும் காரியம் என றில் லை. பழமாயிற் றே. தனோட் டத் தில் இரூக் கும் பனோதெ ல்லாம் கெய யாப் பழம் தின பனே . மஹி ச்சு விடூவது மாதிரி. அதற் கு என ஓர் நனேம் காலம் உண் டா என ன்? யாரும் கண் டு கெள் ளவில் லை. "பயென் தனோட் டத் தைப் பாத் துக் கறான் நன் னா" என ற ஓர் எண் ணத் தை அவர் கள் மனத் தில் வதை தூயிற் று. பின் யார் துடசெ ல்வார் கள் ?

காலையில் பழையது சாப்பிட்டுப் பள்ளிக்கூடம் போனால், மத்தியானம் சாப்பாட்டுக்கு வீட்டுவந்துவிடுவனே. பசங்களும் வாதியார்கள் சரி, அப்படித்தான். அனகேமாக எல்லோருக்கும் மத்தியானம் வீட்டுபோய்த்தான் சாப்பாடு. அன்று எப்போ மத்தியான மணி அடிப்பார்கள், வீட்டுக்குப் போகப் போறோம் என்பதை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனே. காரணம் அன்று பாட்டி வங்காய சாம்பார்பண்ணியிருப்பாள். எனக்கு ரொம்ப பிடிக்கும். பாட்டியிடம் கட்டு நச்சரித்திருந்தனே. "சரிடா இன்னிக்கு பண்ணிவகைக் கறனே ஸ்கூலுக்குப் போ," என்று பாட்டி அலுத்துக் கொண்டே சொல்லியிருக்கிறாள்.

பாட்பிக் கு கிழங்குகள் , வங் காயம் எல் லாம் ஒதுக் கப் பட் டவன. சாப் பிடமாட் டாள் . இங் கிலீ ஷ் காய் கறிகள் இல் லையா! வதை் க குடும் பத் தில் ஒரு விதவன இதையெல் லாம் சாப் பிடமாட் டாள் . கிழங் குகளனோ இல் லன வங் காயமனோ சமையலில் சரே ந் தால் , பாட் பி அதில் எதையும் தனாடமாட் டாள் . ரசமும் மனாரும் மாத் திரம் சாப் பிட் டுவிட் டு எழுந் து விடுவாள் . ஒரு வனேன சாப் பிடுவாள் . காலையில் காபி. பின் மத் தியானம் சாப் பாடும் . பின் ராத் திரிக் கு தனாசனயனோ எத் தன சாப் பிடுவாள் . அவ் வளவு தான் . இப் பனாது தான் நினதைத் துக் கனாள் வனே . ஏன் அப் படியெல் லாம் பிபிவாதம் பிபித் தனாம் என் று. இப் பனாது நினதைத் து என் ன பயன் ? அப் பனாது என் றுசியும் நாக் கும் தான் எனக் கும் பனரிதாக் தனரிந் தது. எனக் கும் மாத் திரம் இல் லன. மாமா ஓன் றும் கனே க மாட் டார் . ஆனால் மற்றவ் களும் கெல் லாம் வங் காய சாம் பாரனா மற்றதனா சமதைத் தால் குஷி தான் . சிறிசுகள் இவ் வளவு பனாருக் கு பிபிக் கிறதன, குழந் தககள் தான் நாள்கள் மனின் று பனே , எனக் கும் ஐந் து அல் லது ஆறு வயது பனரிய சின் ன மாமாவனையும் சனே த் தால் ஐந் து பனே கள் சிறிசுகள் ஆசனப் பட் டு சாப் பிடறதன, தான் சாப் பிடக் கப் பனாது என் பற காக சமகை காமல் இரூப் பதா என் று பாட் பிக் கு ஒரு ஆதங் கம் வரூத் தும் .

எப்போதாவது அபிமானம் என்ற காதல்திரைப்படத்தைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அப்போது சூர்யா, அனகா, சாப்பிடக் கொடுத்தது வக்கலை. என்ற. "அவன் என்னமோ கொள்ளை போறாப் பல மரத்திலே இருக்கிற கொடியைப் பழத்தையே, கொஞ்ச நஞ்சு சுவைத்து விட்டு வச்சாத்தானே, எப்போது பாரா வாயிலே கொடியைப் பழம். உடம்பு என்னத்துக்காகும்? சூர்யா வராமல் என்ன செய்யும்?" என்று சத்தம் போட்டார். "சரி போறது போ. சூரத்திலே அவனை ஒண்ணும் சொல்லாதே" என்று பாட்டி சமாதானப் படுத்தினாள்.

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July• 2017 21:37• - •Last Updated• ••Monday•, 10 •July• 2017 21:52•

தனக்கு மறுக்கப்பட்டது எதுவும் கழந்தைகளுக்கும் ஏதோ காரணத்தால் கிடக்காமல் போவதை பாட்டியால் ஒத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அந்த நாளில், இப்படி பல சம்பவங்கள், எனக்கு திரும்பத் திரும்ப மனதில் அலையோடும். அத்தோடு உடனே இன்னும் பல காட்சிகள் நிழலாடும். மதுரை சதேவபதி ஹாஸ்கபிலில் ஒன்பதாவது வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தேன். காலையில் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போனபிறகு மத்தியானம் சாப்பாட்டுக்கு வடக்கு வளி வீதியில் உள்ள ஒரு ஹோட்டலுக்கு வருவனே. "படிக் கிற பையன், சின்ன வயசு, மத்தியானம் வந்து கொஞ்சம் மோரபைப் போட்டு சாப்பிட்டுப் போகட்டும். அதுக்கு நீங்க ஒண்ணும் கொடுக்க வேண்டாம்" என்று ஹோட்டல் மானஜர் தானே, மாமா கடை காமலே சொல்லியிருந்தார். அந்த ஹோட்டல் சிம்மக்கல் வருவதற்கு கொஞ்சம் முன்னாலே இருந்தது. ஆக, நடக்கொஞ்ச நீள நடந்தான். பாதி வழியில் ஒரு வீட்டின் முன்னே லாரி ஒன்று நின்றிருந்தது. அதைச் சுற்றிக் கட்டம். வீட்டு வாசலில் ஒரு விதவையைப் பாட்டி கதறிக் கொண்டிருந்தாள். "கழந்தை சாப்பிட வரணுமே இன்னம் காணலியே காத் திண்டிருந்தேன். இப்படி கழந்தையை பிணமாகக் கொண்டு சதேவபதிக்குள்ளே" என்ற அவள் கதறல் எனக்கு இன்னும் மறக்கவில்லை. இந்தக் காட்சிகள் எல்லாம் ஒன்றையொன்று சங்கிலி போல் தொடர்ந்து மனதில் நிழலாடிச் செல்லும்.

அவர்கள் துக்கம் சிறு வயதில் நமக்கென்ன தெரியும். பாட்டிக்கு என்னிடம் பிரியம் அதிகம். அது எனக்கு வயதான பிறகு தான் தெரிகிறது. அப்போது பாட்டியை சில சமயம் வருத்தியுமிருக்கிறேன். "ஏண்டா இப்படி படுத்தறே" என்று திட்டவாள். சில சமயம் "நீ நாசமத்துத் தான் போவே" என்பாள். அப்போது அது வசவாகத் தான் என்காதில் விழும். இப்போது அந்த "நாசமத்து" என்ற வசவை அவர்கள் எப்படிக்கற்றார்கள்? எப்படி அசாதாரண கதையில் கட்ட "நாசமத்து" என்று வார்த்தைகள் விழுகின்றன என்று யோசித்தால் ஆச்சரியமாக இருக்கும்.

பாட்டிக்கு காபி இல்லாமல் ஆகாது. காலையிலும் சாயந்திரமும் காபி சாப்பிடவில்லையென்றால் பாட்டிக்கு தலவைவி வந்துவிடும். காபிக்கு மாத் திரம் விதிவிலக்கு எப்படி வந்தது? என்று இப்போது கடைத்தோன்றுகிறது. ஆனால் இப்போது ஒரு வயதான விதவையிடம் அந்த மாதிரியெல்லாம் கடைக்க மாட்டோம். அவர்கள் தமக்கு மறுத்துக்கொண்டுள்ளது எத்தனையோ. சின்ன வயதில் கட்டிப்போன அப்போது ஆனால் அந்த மாதிரி சிந்தனையெல்லாம் செல்லவில்லை. பாட்டி ஏன் வங்காயம் சாப்பிடமாட்டாள்? என்றெல்லாம் அப்போது ஆராயத் தோன்றவில்லை. என்னமோ அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவ்வளவே விஷயம்.

இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும் போது பாட்டிக்கு காபி பழக்கம் எப்போது எப்படி ஏற்பட்டது என்று நினைக்க ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. மாமாகும் பகோணம் காலஜேல் எப் ஏ பரிக்ஷ எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது, தாத்தா இறந்துவிட்டார் என்று சொல்லி ஒரு ஆள் போய் அவரை சுவாமி மலக்கு அழைத்து வந்துவிட்டார்கள். மாமாக் எப் ஏ பரிக்ஷ எழுதினார் என்றால் அது அவரது 18 வது வயதில் இருக்கும். மாமாக் 1910-ல் பிறந்தவர். ஆக பாட்டி விதவையான வருடம் 1928 என்று ஒரு உத்தேசக் கணக்கு போடலாம். ஆக 1928-க்கு முன்னாலேயே காபிக்கு தமிழ் நாட்டுக் குடும்பங்கள் அடிமையாகி விட்டன போலும். 1921-ம் மறைந்த பாரதி காபி பற்றிப் பச்சேவில்லை. உ.வ.சா பச்சேவில்லை. அவர்கள் காபி சாப்பிட்டதாக பதிவுகள் ஏதும் இல்லை.

1950-ல் நான் ஹிராகுட் போய் வலையைக் குச்சேர்ந்தேன். அது அனேகமாக ஒரு பழங்குடி இனத்தவர் கணிசமாக வாழும் பகுதி. பஞ்சாபிகள் தான் அணக்கெட்டு வலையைக் குச்சு

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July•, 2017 21:37• - •Last Updated• ••Monday•, 10 •July•, 2017 21:52•

வந்து சரே ந்தனர அதிக அளவில் . அவர களாகும் அப பதோது டீ யோ காபியோ
என்னவென்று திரியாது. அவர்கள் வீ ட்டுக்குப் போனால் , பால் சட்டாக
கொடுப்பார்கள் அல்லது தயிரைக் கெட்டியாகக் கரத்த லஸ்ஸி கொடுப்பார்கள் .
"பாலா, லஸ்ஸியா என்ன சாப்பிடுவீ ர்கள்?" என்று தான் அப்போதெல்லாம்
உபசரிப்பார்கள் . அப்போதுதான் எங்கள் காலனியில் ஒரு வானில் டீ போர்டு ஆட்கள்
வந்து ஆங்காங்கே வண்டியை நிறுத்தி எல்லோருக்கும் சட்டாக டீ போட்டுக்
கொடுப்பார்கள் . இலவசமாகத் தான் . அது ஒரு பத்து பதினைந்து நாட்கள் நடந்தது.
இலவசமாகக் கொடுத்துப் பழக்கப் படுத்தி விட்டால் , பின்னால் தானே வாங்க
வரவார்கள் என்று அந்த ப்ரமோஷன் காம்ப்பெய்ன் நடந்தது. இப்போது யார்
வீ ட்டிலும் டீ தான் சாப்பிடக் கொடுப்பார்கள் . லஸ்ஸி, பால் உபசாரம் செய்யும்
காலம் போய்விட்டது.

அப்படி ஏதும் பிரசாரம் காபிக்கு நடந்ததாகத் திரியவில்லை. அதிலும் காபிக்கு
தென்னிந்தியர்கள் எப்படி பழக்கமானார்கள் , வட இந்தியர்கள் டீ பிரியர்களானார்கள்
என்பது சுவாரஸ்யமான விஷயமாக இருக்கும் . இதிலும் வடக்கு தற்கு வித்தியாசங்கள்
இருக்கும்போ எனவோ 1967-க்கு முன்னால் திராவிட கழகத் தலைவர்களைக்
கேட்டிருக்கவேண்டும் . இப்போது அவர்கள் வடக்கு தற்கு என்று பசுவதில்லை.

ஐந்தாவது பகுதி -(10)

முத்துசாமி ஐயர் என்ற முதியவரிடமிருந்து அடுத்தடுத்து இருந்த மஹின்று வீ ட்டுகளை
அனந்தய்யர் குடும்பத்தவர் வாங்கியது பற்றிச் சொன்னேன் . அதன் பிறகு தான் அந்த
வீ ட்டுகளில் ஒன்றிற்கு நாங்கள் முன்பு பட்டைகை கு எதிரிலிருந்த வீ ட்டிலிருந்து மாறி
இந்த புதிய வீ ட்டுக்குக் குடிபுகுந்தோம் . ஒரு பெரிய வீ ட்டு வடக்கே பார்த்து
இருக்கும் . அதை அடுத்து ட வடிவிலான அந்தத் தருவில் இருக்கோட்கள் இணையும்
புள்ளியில் நாங்கள் புதிதாகக் குடிவந்த வீ ட்டு இருந்தது. அதற்கு அடுத்த வீ ட்டில்
முத்து சாமி அய்யர் கொஞ்ச நாள்கை கு இருந்தார் . அவர் தனிக் கட்டை. அவர்
குடும்பத்தையோ அவர் மனைவியையோ பார்த்த ஞாபகமே எனக்கு இல்லை. வயதானவர் .
அப்போது அவருக்கு வயது 60-65 இருக்கும் . சட்டையோ பனியனோ போடாத
பஞ்சகச்சம் கட்டிய சர்தார் படலே மனத்தில் கற்பித்துக் கொள்ள முடியுமானால்
அவர்தான் முத்துசாமி ஐயர் . அவர் என்ன செய்தார் , வீ ட்டை விற்று எங்கே போனார் ,
அந்த பணத்தை வதைத்துக் கொண்டு என்ன செய்தார் ? என்பதெல்லாம் வட்டிப்
பொழுதில் குருட்டு யோசனையில் ஆழ்ந்திருக்கும்போது தோன்ற வேண்டிய

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July• 2017 21:37• - •Last Updated• ••Monday•, 10 •July• 2017 21:52•

களை விகள . அப பபோது நடந த பல விஷயங் கள இப பபோது நினதை துப பார க கும் பபோது புதிர் களாக உருமாறி சிரி க்கின்றன .

முத்துசாமி ஐயர் அந்த வீ ட்டை விற்றுவிட்டு நிலக்கோட்டையை விட்டுப் போனதும் நாங்கள் அடுத்து இருந்த அவர் காலி செய்த வீ ட்டுக்கு மாறினோம் . அதில் சில சௌகரியங்கள் இருந்தன . பின்னால் பெரிய தோட்டம் . மலேபே பெரிய மொட்டை மாடி . அதில் மன ில ஒரு பங்கு கரண வயே ந்திருக்கும் . முன்னிருந்த வீ ட்டில் திண்ணைக்கு மலேபே தகரம் வயே ந்திருந்தது . இந்த வீ ட்டிம் கரணைக்கு மங்களர் ஓடும் . அது சட்டைக் கொஞ்சம் தணிக் கும் கட்சையாக பெரிய லாபம் , அங்கு பின்னால் போரிங் பம்பு இருந்தது . கோடை காலங்களில் அங்கு தண்ணீ ருக்கு பஞ்சம் . குளம் வற்றி விடும் . எங்கள் வீ ட்டுக்கும் குளத்திற்கும் இடையே இருந்த இடத்தில் ஒரு கிணறு இருந்தது . அந்தத் தரூ வாசிகளுக்கு பொதுவான கிணறு அது . குளத்தில் நீ ர் வற்றி விட்டால் , கிணற்றிலும் தண்ணீ ர் வற்றி விடும் . போரிங் பம்பிலும் தண்ணீ ர் வராத தான் . அதுவும் வற்றி விடும் . ஆனால் மற்ற நாட்களில் குடிக்கவும் சமையலுக்கும் மாதிரி கிணற்றிலிருந்து தண்ணீ ர் இழுத்து வந்தால் பபோதும் . அதையும் பாட்டி தான் செய்வாள் . அவளால் முடியாது . இருப்பினும் தன் ஆசாரத்தை விட்டுக் கொடுக்க இஷ்டம் இல்லாத அவளுக்கு . கடும் கோடை காலங்களில் கிணற்றில் நீ ர் வகை ஆழத்தில் ஒரு சிறு குட்டையாக சிறுத்து விடும் . குடித்த இறக்கி நீ ர் மொள்ள முடியாது . ஒரு சமீபத்தை தான் தாம்பு கயிறில் இறக்கி நீ ர் மொள்ள வணே டியிருக்கும் . சில நாட்கள் காலநிலை மணிக் கு எல்லோருக்கும் முன் எழுந்து கிணற்றில் ஊறியிருக்கும் நீ ரை எடுத்து வந்துவிடவோம் . ஒரு குடம் நிரம்பும் . வீ ட்டில் இருக்கும் சமீபு , டபரா , டம்ளர் எல்லாத்திலேயும் நீ ர் நிரப்புவோம் . நாங்கள் குளிக் கபே டைக் கிணறுக்கோ அல்லது சத்திரத்துக் கிணறு ஒன்று ஒரு பரலாங்கு திரத்தில் இருக்கும் . அதற்கோ பபோவோம் . நாங்கள் காலநிலை மணிக் கே எழுந்து கிணற்றில் ஊறியிருந்த தண்ணீ ரை எடுத்து வந்துவிட்டோம் என்று பார்த்த மற்றவர்கள் , மறு நாள் காலநிலை மணிக் கு எங்கள் கு முன் எழுந்து கிணற்றுக்கு தண்ணீ ர் எடுக்கப் போய் விடுவார்கள் . எங்கள் குத் தண்ணீ ர் இராது . மாமா , நான் , சின்ன மாமா எல்லோரும் ஆளுக்கு ஒரு குடித்த எடுத்துக் கொண்டு சத்திரத்துக் கிணற்றுக்கு ஓடுவோம் . அந்தக் கஷ்டத்தில் எல்லாம் பாட்டி ஒரு தடவை கட்டை சுவாமிமலை நாட்களையச் சொல்லி இப பபோதைய வாழ்க்கையைப் பழித்தது கிடையாது . தஞ்சை ஜில்லாவில் ஆற்றில் நீ ர் வந்து விட்டால் , எந்த வீ ட்டுக் கிணற்றிலும் தண்ணீ ர் மட்டம் மலேபேபே வந்து விடும் . ஐந்தடி அல்லது ஆறடி ஆழத்துக்கு மலே தாம்புக் கயிறு கிணற்றுக்குள் இறங்க வணே டியிராது . 'கைக்கு எட்டறாப் பலனே னா இருக்கு' என்று சொல்லி சந்தோஷப்படுவார்கள் . அதெல்லாம் இப பபோது முற்றாக மாறிவிட்டது . தஞ்சை ஜில்லா உடையாளரூம் நிலக்கோட்டை ஆகிவிட்டது .

புதிதாகக் குடி மாறிய வீ ட்டில் மலேபே இருந்த மொட்டை மாடி எங்கள் குப் பிரியமான இடம் . (அது ஒன்றும் தனியாகக் கட்டப்பட்ட வீ ட்டு இல்லை . ஒரே வீ ட்டின் குறுக்கே தடுப்புச் சுவர் எழுப்பப்பட்டு இரண்டு வீ ட்டுகளாக ஆக்கப்பட்டிருந்தது) . அந்த மொட்டை மாடி இப பபோது எங்கள் குக்கே யானது . அந்த மொட்டை மாடியின் கரண வயே ந்திருந்த பாதி எங்கள் கு அவ்வப்போது விளையாட்டமாகியது . அதில் என்னென்னவோ பழைய சாமான்கள் எல்லாம் ஓர் ஓரமாக அடக்கி வகைக்கப்பட்டிருக்கும் . அது எங்களது இல்லை . முத்துசாமி ஐயர் காலி செய்யும் பபோது 'இதெல்லாம் என்னத்துக்கு' என்று விட்டு விட்டுச் சென்றவன் . திறந்து கிடக்கும் மொட்டை மாடியிலிருந்து பார்த்தால் நாலா பக்கமும் விரிந்திருந்த நிலக்கோட்டையின்

அந்த மாபிகீற்றற்குக் கொட்டகையடியில் எனக்கு இன்னும் சில அதிசயங்கள் காத திருந்தன. அது பின்னர், மூத்த சாமி ஐயர் நிலக்கோட்டை விட்டுப் போய் ஓரிரண்டு வருஷங்கள் ஆனபிறகு தான் தெரிந்தது. ஒரு நாள் யதேச்சையாக அங்கு அடங்கி வகைக்கப்பட்டிருந்தவற்றைக் கட்டைந்த போது சில புத்தகங்கள் கிடைத்தன. அவற்றைப் புரட்டியதில் அவற்றை நானும் பபிக்கலாம் போலவும் தோன்றியது. எனக்கேற்ப எளிமையாக, சுவாரஸ்யமாக இருந்த புத்தகங்கள் அவை. அப்போது எனக்கு பதினொன்று அல்லது பன்னிரண்டு வயது இருக்கும். ஒன்று வதேநாயகம் பிள்ளை எழுதிய பிரதாப மூதலியார் சரித்திரம். இரண்டாவது ஆர். கே.நாராயணனின் சுவாமியும் சின்கேதர்களும். அப்போது அவை எனக்கு சுவாரஸ்யமான, வடிக் கையான கதைகள். பின்னால் தான் இவை பரிய தலைகள் எழுதியவை என்று தெரிந்து கொண்டேன். பிரதாப மூதலியார் சரித்திரத்தில் சிரிப்பீட்டும் நிறைய உபகதைகள் இருந்தன. ஒன்று, "ஏண்டா பாவம் அந்த வாயில்லா ஜீ வனை இப்படி அபிக்கிறாய்,? என்று வழியில் போகிறவர் கடைக், "அது என் மாடோ, கழூதையோ என்னது, நான் என்னவெல்லாம் செய்வனே. நீ யார் கடை புதற்கு?" என்று பதில் வரும். கடைவருக்குக் கோபம் வரும். மாட்டை அபித்தவனை இவர் ஒரு கழியால் நாலு சாத்து சாத்துவார். "இது என் கழி. என்கை. இதனை நான் என்ன வணுமானாலும் செய்வனே. நீ யார் கடை புதற்கு?" என்று சொல்வார். சுவாமியும் சின்கேதர்களும் புத்தகத்தில், சுவாமிநாதன் தன் சின்கேதனை விளையாடக் கப்பிடுவதற்காக போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் வீட்டுக்குப் போய் கப்பிடுவான். இன்ஸ்பெக்டர் பையனுக்கு உடனே ஓடி சுவாமிநாதனோடு விளையாடப் போகணும் என்று ஆசை தான். ஆனாலும் தன் அப்பா தன் வீட்டுக்கு வருகிறவர்களைக் காக வதைப்பது போல, தானும் செய்து பரிய மனுஷனாக வண்டும் என்று ஒரு ஆசை. கதவுக்கு பின்னால் நிற்குகொண்டுகொள்வான். அப்பபிக் காகக் வகைக் அவனுக்கே பொறுமையிராது. நகத்தகைக் கபித்துக் கொண்டு நிற்பான். அப்பா மாதிரி செய்யவண்டும்மே.

10 / 13

•Written by - வனெங் கட் சாமிநாதன -•

••Monday•, 10 •July• 2017 21:37• - •Last Updated• ••Monday•, 10 •July• 2017 21:52•

போவார் . அவரும் தான் வாங்கி வந்தததை சின்ன மாமாவைக் கூடக் கொடுப்பார் . நான் இப்படி வருவதையெல்லாம் படித்து விடவேண்டி . அப்போது கல்கியில் பார்த்திபன் கனவா தொடராக வந்து கொண்டிருந்தது . சின்ன மாமாவும் அம்பி வத்தியாரும் ரொம்ப சுவாரஸ்யமாக கல்கி கதையைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்வார்கள் . நான் அவர்களோடு சரேமூடியாது . சின்ன பையன் . ஆனந்த விகடன்லில் எஸ் .வி .வி . எழுதிக் கொண்டிருந்தார் . 'கூர்விக் காரிச்சி' என்றோ என்னவோ

ஓர் கதையை இரூபிதது. தலபைப் பூ தான் நினவையில் இரூபி கிறதது. கதையை நினவையில் இரூபி பதது
ஓர் வயதான தம் பதிகள் சனென்னை கடற் கரையில் உட்கார்ந்து கொண்டு
பசேகிக் கொண்டு இருக்கின்றனர். இரூபுரூபு கிடையே ஓர் ஓட்டுதல். அந்த வயதில்
ஓட்டுதலுக்கு என்ன காரணம் என்று கட்டுக்கொண்டு இரண்டு பரூம் இவ்வளவு
வரூஷமாக ஒன்றாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள், பழகியிருக்கிறார்கள், அது போதாதா? என்றோ
என்னவோ எஸ்.வி.வி இடையில் சொல்லிக் கொண்டு இருப்பார். இப்படி நினவையுங்கள்.
இதில்லாம் சரிதானா என்று சரிபார்க்கவோ திரும்பப் படிக்கவோ நேர்ந்ததில்லை.

ஆனந்த விகடன் தீ பாவளி மலர் ஒன்றில் மாலியின் கலேசிச் சித்திரம் பக்கம் முழுதையும் அடைத்துக்கொண்டு பெரிதாக இருந்தது நினைவில் இருக்கிறது. ஒரு பஞ்சில் பெரியவர் உட்கார்ந்து கொண்டு வற்றிலை போட்டுக் கொண்டு இருப்பார். பக்கத்தில் அவர் மனைவி நிற்குகொண்டிருப்பாள். ஒரு பிச்சைக் காரன் அவர் முன்னால் பாடுவான்: "ஈசனை சிவகாமி நேசனை, நினைந்து கொல்லுவாய் மனமே" என்று பாடுவான் என்று நின்கைகிறேன். அதற்கு பஞ்சில் உட்கார்ந்திருப்பவர் அட்டகாசமாகச் சிரிப்பார். "அப்பா நீ நல்லாச் சொன்னே. முதல்லே அவனை கொன்னு போட்டியானா, அப்புறம் ஒரு வம்பிருக்காது பாத்துக்" என்று சொல்லிக் கடகடவென்று சிரிப்பதாக இருக்கும் அந்த சித்திரம்.

நிலக்கோட்டையில் ஓடையைத் தாண்டினால் ஒரு பார் க் இருக்கும். அதில் ஒரு ரடேயியோவும் ஓலிபெருக்கியும் இருந்தது. சாயந்திரம் அங்கு போனால் திருச்சி வானொலியிருந்து வருவதையெல்லாம் கேட்கலாம். மாலநேரம் மாத் திரம் தான். அத்தோடும் அடுத்து அதை ஓட்டியிருந்த ஒரு வட்ட அறையில் பத்திரிகைகள் ஒரு மஜேயில் பரப்பியிருக்கும். என்ன பத்திரிகைகள் வரும் என்று எனக்கு நினையில் இல்லை. அப்போதெல்லாம் தினசரி செய்திப் பத்திரிகைகள் பதிக்கவேண்டாமென்று எனக்குத் தோன்றியதில்லை, ஆனால் வேறு என்னென்னவோ பத்திரிகைகள் எல்லாம் இருக்கும் அவற்றில் நிறைய படங்கள் இருக்கும். அப்போது இரண்டாம் உலகப் போர் நடந்துகொண்டிருந்த காலம். அந்த பத்திரிகைகளில் ஒரே போட்டோக்களாக இருக்கும் சிப்பாய்கள், டாங்கிகள், ஏரோபளன்கள் என்று. படங்களைப் பார்ப்பனே. வேறு ஒன்றும் பதிக்க எனக்கு சுவாரஸ்யமாக எதுவும் இராது. ரடேயியோவில் பாட்டு கேட்கலாம். ஒரு சமயம் தியாக ராஜ பாகவதரின் ரடேயியோ நாடகம் ஒன்று ஒலிபரப்பாகியது. சில சமயங்களில் ஒரு குள்ள ஜப்பானியனின் சித்திரம் வரையத் திருந்த போஸ்டர் ஓட்டியிருக்கும். "இவன் நம் எதிரி. இவனிடம் எச்சரிக் கையாக இருங்கள் என்றோ என்னவோ தமிழில் எழுதியிருக்கும். அவன் நிலக்கோட்டைக்கு வருவானா என்று யோசனை தோன்றும் எனக்கு. "எங்கடோ சூத்திட்ட வரே" என்று பாட்டி சில சமயம் கோவித்துக்கொள்வாள். "பார்க்குக்கு போய் ரடேயியோ கேட்டூட்ட படிச்சுட்ட வரனே" என்பனே. பாட்டி சமாதானம் அடந்து விடுவாள்.

பாட்டிக் குநாங்கள் எல்லாம் நன்றாகப் படிகவணேட்டும், பெரிய சர்க்கார் வலேகைக் குப் போகவணேட்டும் என்று ஆசை. ஆனால் எந்த காரணத்தகைக் கொண்டும் வாத்த்தியாராகப் போய்விடக் கட்டாது என்பதில் அவள் வகைக் ர்மானமாக இருந்தாள். அதை அடிக் கடி

•Written by - வங்கட சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July•, 2017 21:37• - •Last Updated•, ••Monday•, 10 •July•, 2017 21:52•

சொல்லுவாள். பாட்டி படித்ததில்லை. பள்ளிக் குப் போனதே இல்லை. தமிழ் கட்டப் படிக்கத் தெரியாது. பாட்டி ஆசைப் பட்டாளதே தவிர அது என்னவோ நடப்பதாக இல்லை. சின்ன மாமா வத்தலக் குண்டு போய் அங்கு தான் ஒரு ஹைஸ்கூலில் படித்து வந்தார். நிலக்கோட்டையில் எட்டாவது வரதான் படிக்க முடியும். மலேபடிக்க கிட்ட இருந்த ஹைஸ்கூல் ஆறு மலைத் தீர்த்திலிருந்த வத்தலக் குண்டு தான். ஆனால் மாமா ஸ்கூல் பணலில் பாஸாகவில்லை. மறு படியும் படித்துப் பரிட்சை எழுத வேண்டும். எல்லாரும் சின்ன பையன்களாக இருக்கிறார்கள். நான் வறே எங்காவது தான் படிப்பேன். வத்தலக் குண்டு க்குப் போகமாட்டேன் என்று பிபிவாதம் பிடித்தார். வீட்டில் ஓரே ரகளை. மாமாவால் அம்மாதிரியெல்லாம் சலவா செய் ய முடியாது. இருந்தாலும், கடசியில் மதுரையில் சின்ன மாமாவையும் என்னையும் சதேபதி ஹைஸ்கூலில் சேர்த்தார்கள். நான் ஒன்பதாவது வகுப்பில். சின்ன மாமா பதினொன்றாவது வகுப்பில். சிம்மக் கல்லில் வகை ஆற்றுக்குப் போகும் வழியில் ஒரு சின்ன அறை வாடகைக்கு எடுத்து எங்களுக்குப் பாட்டி சமத்ததுப் போட நாங்கள் ஒரு வருஷம் மதுரையில் படித்தோம்.

இடையில் ஓரோ மாதங்கள் தான். கோடை விடும்படியில் என்று நினக்கிறேன். சின்ன மாமாவைக்கு ஒரு சர்க்கார் உத்தியோகம் கிடைத்தது. நிலக்கோட்டையில் இருந்த ஒரு அக்ரிகல் சர் இன்ஸ்பெக்டர் ஆபீஸில் அட்டெண்டர் வலே. அது என்ன வலே என்று இன்னமும் எனக்குப் புரிந்ததில்லை. சின்ன மாமாவைக்கு சர்க்கார் வலே கிடைத்ததில் பாட்டிக்கு பரம சந்தோஷம். வலேக்குச் சேர்ந்த அன்றோ அல்லது மறுநாளோ, தன் பிள்ளை சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இருப்பதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று பாட்டிக்கு ஆசை. ஆனால் அப்படியெல்லாம் பாட்டி ஆபீஸுக்கெல்லாம் போக முடியுமா என்ன? அதற்கு அடுத்த உபாயம், என்னக்கூப்பிட்டு, "உனக்கு ஆபீஸ் தெரியுமோலயோடா. போய் சாமா என்ன பண்ணானு பாததுட்ட வாடா," என்று சொன்னாள் பாட்டி. நானும் போனேன். ஆபீஸுக்குள் எல்லாம் நுழைய முடியுமா என்ன? ரோடில் நின்று கொண்டே பார்த்தேன். வாசலைப் பார்த்த மூன் அறையில் ஜன்னல் வழியாக சின்ன மாமா உட்கார்ந்திருந்தது தெரிந்தது. ஓபிப் போய் பாட்டியிடம் சொன்னேன். 'சரிடா என்னடா பண்ணானு பாக் கலையா? என்று கேட்டாள் பாட்டி. "அதெப்பிம்மா தெரியுமா? வாசல்லே பாத் தனே. வலே பண்ணைண்டு இருக்கா மாமா? என்றனே. பாட்டிக்கு திருப்தியாயில்லை. "போடா, ஒரு காரியத்துக்கு துப்பில்லை உனக்கு?" என்று சலித்துக் கொண்டாள்.

எனக்கு துப்பில்லை என்று பாட்டி சலித்துக் கொண்ட இன்னொரு சம்பவமும் எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. மாமாவைக்கு ஒரு தபால் கார்டு வந்தது ஒரு நாள். மாமா வீட்டில் இல்லை. பாட்டிக்கு தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று பல விஷயங்கள் இருந்தன. "கார்டிலே என்ன எழுதியிருக்கு?" என்று கேட்டாள். படித்துச் சொன்னனே. "இங்கிலீஷ் லே எழுதியிருந்தா படிக்கத் தெரியுமாடா? என்று கேட்டாள். "ஊம் படிப்பனே, இதிலயே அட்ரஸ் இங்கிலீஷ் லே தானே எழுதியிருக்கு," என்றனே. 'அப்படியா', என்று பாட்டிக்கு சந்தோஷம். "அப்போ பட்டா. பாக் கலாம்" என்றாள் நான் படித்தனே. "எஸ். ஆர். சூப் பிரமணிய அய்யர், ஹெட் மாஸ்டர், செளராஷ்டிரா ஹயைர் எலிமெண்டரி ஸ்கூல், நிலக்கோட்டை" இங்கிலீஷ் லே பட்டான, தமிழ் லேன்னாடா படிக்கறே" என்று பாட்டி கோபித்துக் கொண்டாள். பாட்டி ஹெட் மாஸ்டர், ஹயைர் எலிமெண்டரி ஸ்கூல்" என்றெல்லாம் தான் எல்லோரும் சொல்லக் கேட்டு வந்ததால் அதெல்லாம் தமிழ் தான் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். வறே எவ்விதமாகவும் யாரும் சொல்லி அவள் கேட்டதில்லை.

ஐந்தாவது ஐந்தாம் (8, 9, 10, &11)!

•Written by - வன்கட சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July• 2017 21:37• - •Last Updated•

••Monday•, 10 •July• 2017 21:52•

